

La taca

«Tossuda, amb una idea ferma clavada entre cella i cella, executes tota la cerimònia de transformació per ser durant unes hores una dona enlloc d'una mare»

Una mare fent un petó al seu fill | Pexels

Ho intentaràs amb totes les teves forces, hi dedicaràs una dosi extra de concentració, t'hi miraràs fins al més mínim detall? però per més que ho t'hi escarrassis, la força de la maternitat serà superior a totes les teves bones intencions conglomerades. No ho aconseguiràs. Si ets mare (o pare), sempre hi haurà algun senyal que et delatarà.

Una taca, una empremta, un objecte fora de lloc? Una marca. I no em refereixo a la cara de son. Em refereixo a aquell residu de pols blanca (llet de continuació, malpensats) a la cuixa de la faldilla, aquella taqueta tan habitual a la zona del pit de la samarreta (de quan comences a donar pit i encara no controles la teva sobreproducció làctica), aquells restes de mocs de nadó sempre presents a la màniga de la camisa o aquell sonall que es teletransporta a dins del teu bolso i apareix just quan el que busques el moneder per pagar el cafè amb llet, just abans d'entrar a la feina. I és que el rastre de la maternitat et persegueix: és aquí per acompanyar-te i que no puguis oblidar-te ni un segon d'aquesta nova responsabilitat vital.

I generalment no passa res, perquè ja t'has acostumat (o resignat) a conviure amb aquest rastre. No et suposa una llosa en el teu anar fent quotidià. Però arriba un dia en que vols demostrar al món que pots eliminar durant unes hores la marca. T'has desafiat a tu mateixa, i has decidit que durant unes hores t'hi sobreposaràs i faràs desaparèixer el rastre. I ho faràs precisament avui, que tens un sopar amb les amigues. ?El moment ideal', penses.

Decideixes engalanar-te per demostrar al món que a més de mare ets persona, i que la teva vida anterior també pot formar part d'aquesta vida present. Ho tens clar i ho vols demostrar (com

si realment li importés molt, a la resta de la humanitat). I com a mare tossuda, amb una idea ferma clavada entre cella i cella, executes tota la cerimònia de transformació per ser durant unes hores una dona enlloc d'una mare.

I t'engalanes, t'encabeixes en aquells pantalons d'abans de parir i agafes el bolso petit (aquell que no podries dur amb la criatura, perquè no hi cabria ni un 10% del que necessites per sortir a passejar, ara que hi ha tantes coses que s'han convertit en indispensables o ?per si de cas?). I penses que ja ho tens, que avui sí, que ho has aconseguit, i que sortiràs sense cap rastre. Però un minut abans de sortir per la porta i deixar la criatura amb el pare, fas una darrera abraçada a la fera. T'acomiares ràpid i mig a la distància per no espatllar la imminent victòria, i quan ets a l'ascensor i repasses al mirall que tot està en ordre, que la fita està assolida, just en aquell moment descobreixes que, efectivament, en dos segons la criatura n'ha tingut prou. Ha deixat un rastre de les seves babes a l'espatlla de la samarreta. La taca que avui, com sempre, t'acompanya.

Apunt important: Aquest article el vaig escriure fa uns mesos perquè ara mateix estic inoperativa, gaudint del permís de maternitat per entomar l'arribada d'una nova criatura, tal i com explicava aquí (enllaç al primer article, el titulat ?Tinc lumbàlgia? (<https://www.naciodigital.cat/noticia/181629/tinc/lumbalgia>))